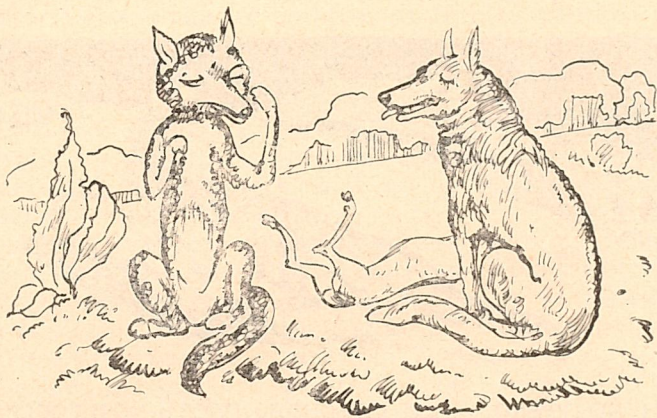

— Харенъ е. Тъкмо за моитѣ стари зжби.

— Ехъ, кумче, запримазвала се лиса, то зжбитѣ нека сж стари: нà и за тѣхъ се намира ядево. Ами очитѣ, очитѣ да гледатъ хубаво. Азъ като съмъ млада, защо ли съмъ. Съ едно око ловъ ли да гоня, отъ ловци и кучета ли да се браня. Ёй нà — снощи поповитѣ кучета безъ малко щѣха да съдератъ кожата ми.

— Тъй е, кума, лошо е. И азъ на младини загубихъ окото си. И отъ тогава колко примеждия прекарахъ. Чудя се какъ оцѣлѣхъ до сега.

— А пъкъ чувала съмъ, кумче, наставила лиса, че и за това имало лѣкъ.

Имало ли? — наострилъ уши вълкътъ. Кажй ми го, кумичке! Обещавамъ, когато хвана по-дърта плячка, тебе да я давамъ.

Не трѣбва, кумче. Стига ми това, дето край тебе и азъ ще се излѣкувамъ.

— Тъй ли?

— Тъй, кумче, тъй! Слушай! Чувала съмъ, отъ моята баба съмъ чувала, че ако се срещнатъ двама слѣпи съ лѣвото око. можели да се излѣкуватъ. Не зная защо само съ лѣвото, но тъй казваше баба — Богъ да я прости!

— Кажй, кумичке!

— Много е лѣсно, кумче. Единиятъ отъ насъ ще тръгне срещу слънцето, а другиятъ ще бае: Лѣво, лѣво сченце, изцѣри се оченце, отвори се оченце!“ До деветъ пжти се бае. И ще извика.

И безъ да дочака какво ще каже вълка, лиса рекла: